
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

KRÍZIS

János ev. 12,37-51

2019. MÁRCIUS 17.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Ezékiel próféta könyve 3, 16-21.

Imádkozzunk: Alázatos szívvel, ám bizakodva jövünk, Mennyei Atyánk királyi székedhez. Nem rejthetünk el előled semmit, Te vagy a szívek és vesék vizsgálója, minden rejtett gondolatunkat, utunkat ismered, jobban ismersz, mint mi önmagunkat. De bizalommal jövünk, mert Jézus Krisztus megnyitotta számunkra ezt az utat kegyelmedhez, hogy megkérjük ezen az órán is, légy hozzánk irgalmas, töröld el vétkeinket, újítsd meg Lelked erejében életünket, hogy élhessünk Neked, hogy megmaradhassunk az igazságnál, amelyet Jézus Krisztus szerzett számunkra. Mennyei Atyánk, töltsd be szívünket Szentlelked erejével, ragyogtasd ránk Igéd világosságát, táplálj bennünket élő beszéddel életre. Újítsd meg életünket a Te jó híreddel, hogy láthassuk és boldogan átölhessük drága evangéliumodat, a mi Urunk Jézus Krisztusunkban. Óérette kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: János evangéliuma 12. rész 37-51.

„És bár Jézus ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek ő benne; hogy beteljesedjék az Ézsaiás próféta beszéde, amelyet mondott: Uram, ki hitt a mi tanításunknak? és: az Úr karja kinek jelentetett meg? Azért nem hihettek, mert ismét mondta Ézsaiás: megvakította az ő szemüket, és megkeményítette az ő szívüket, hogy szemekkel ne lássanak és szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. Ezeket mondta Ézsaiás, amikor látta az ő dicsőségét; és beszélt ő felőle. Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek ő benne, de a farizeusok miatt nem vallották meg, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből; mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét. Jézus pedig felkiáltott és ezt mondta: aki hisz én bennem, nem én bennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem. És aki engem lát, azt látja, aki küldött engem. Én világossággul jöttem erre a világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki én bennem hisz. És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt, mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy

megtartsam a világot. Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa: a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon. Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak és mit beszéljek. És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amiket azért én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondotta nékem.”

Szeretett Gyülekezet, Kedves Testvérek! Egy szóval lehet a felolvasott szavakkal igazán szembesülni: vége. Vége van a szép csodáknak, a kánai menyegző borcsodájának, az ötezer ember megvendéglésének, a betegek meggyógyításának, a vakon született ember gyógyításának, és nagy csodának, Lázár feltámasztásának is vége. És vége van a szép beszédeknek is a jó pásztorról, az élet világosságáról, a világ világosságáról, a kapuról, az útról. Egyszerűen, hirtelen véget érnek a nagyszerű tettek és beszédek, amelyekre az emmausi tanítványok utalnak húsvétkor: beszédében és cselekedeteiben hatalmas volt Isten és a nép előtt (Lk 24,19). János evangélista itt, a 12. részben befejezi ezeknek a történeteknek az elbeszélését és egy krízis elé állít, bennünket is. Mert amikor valami véget ér, az krízist hoz magával, akár azért, mert tetőzve ért véget, akár azért, mert hirtelen megszakad valami. Azért használom itt a krízis szót, mert akik az új fordítás szerint olvassák a Bibliát, így találják itt Jézus szavait: »én nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot...« A reveidált Károliban pedig így van: »nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot...«, – de ez a kettő itt ugyanaz. Mi maiak már nem bírjuk kárhoztatás szót, ez nekünk erős. Kárhoztat? Jaj, nem szabad ilyet mondani! Ott a kár, hagyjuk meg a biztosítóknak, a kárbecslőknek. Ítélet? Ez könnyebbnek tűnik. (Megnéztem néhány angol fordítást is, a legtöbb az ítélet szót használja itt, s csak némelyik a kárhoztatást.) Ám látni fogjuk, hogy hiába választjuk a gyáva, vagy tapintatos megoldást, amikor krízis van, akkor mindennek szabad lenni, csak tapintatosnak nem. Amikor a Ráday-kollégium kiégett, láttuk, hogy a tűzoltók hogyan oltják a tüzet. Az egyik tűzoltó rámutatott a könyvtárra, kérdeve, hogy ott mi van? Mondtuk, hogy ott van a könyvtár. És hogy lehet oda bemenni? – kérdezte. Mondta neki a kollégiumi igazgató, hogy hozom máris a kulcsot, de a tűzoltó odalépett és a gyönyörű nagy üvegajtót fejszével szilánkokra törte. Tudjuk, a tűzoltók így oltanak, nem próbálgatják melyik kulcs illik a zárba, mert, ha krízis van – a tűz pedig az –, akkor azonnal dönteni és cselekedni kell. Vannak ilyen helyzetek az életünkben, ezeket krízishelyzetnek nevezzük, amikor átéljük, hogy nincs mit mérlegelgetni-fontolgatni, nem lehet a sok opció közül válogatunk, és alternatíva sincs, nem tarthatunk kupaktanácsot, hogy mit tegyünk. Válság van, döntést kell hozni. És éppen az a krízis, hogy döntést kell hozni, amit nem lehet halogatni! És közben tudjuk, hogy a döntésünknek következményei lesznek, és ezek metsző világosságban előttünk is vannak.

Nos, Jézus nyilvános szereplései csodák, beszédek, virágvasárnapi bevonulás – véget érnek, mert ezekben – ahogy itt mondja Jézus – világosan megjelent a nagy isteni akarat, az Atya akarata, amely az örök élet. A jelek tetőztek, nem

lehet tovább odázni a dolgot. Ezt világosan jelzi az evangélista. De maga Jézus is krízisről beszél, mert az ítélet-kárhoztatás szó gyökere éppen ez: krízis. Hogy ennek a mélyére jussunk, tegyünk néhány lépést.

Elsőre nyomban jelzi az evangélista, hogy az általános elutasítás dacára sokan voltak, akik hittek Jézusban. Még a főemberek közül is. De nem merték ezt megvallani, mert félték, hogy kirekesztetnek a gyülekezetből. Volt okuk erre a félelemre, hiszen a vakon született embert is – miután Jézus meggyógyította – kidobták, kirekesztették maguk közül (Jn 9,34). Márpedig a közösséghez tartozni létfontosságú volt a régi Izraelben, amely páratlan teoretikus világ volt – az istenügy és a közügy, a hit és a nemzet elválaszthatatlanul egybetartozott! Ha valakit kirekesztettek a gyülekezetből, azt mindenből kitaszították. Csakhogy, folytatja János evangélista, nemcsak kirekesztéstől félték, hanem »jobban szerették az emberek dicséretét, mint az Isten dicséretét«. Most nem akarok belemenni, hogy ez itt genitivus objectivus vagy genitivus subjectivus, vagyis azt szerették-e jobban, hogy az emberek dicsérjék őket, mintsem, hogy Isten dicsérje őket, vagy éppenséggel jobban tetszett nekik az embert dicsérni és a körbe-dicséretes varázsszónyegére felülni, mintsem hogy Istent dicsérjék igazán egész életükkel. Tehát, ne feledjük az evangélista megjegyzését: az ember előrébb áll, mint Isten.

Innen indul tovább majd a következő lépcső; ámbár a fordulónak is több eleme van. A nagy kríziskérdés ugyanis az, hogy Jézus-e a Krisztus, vagy sem? Jézus-e a megváltó vagy sem? És ne mondjuk, hogy ez egy régi kérdés, ami ott akkor Jézus korában talán sokat jelentett. Na igen, jöhet-e Názáretből valami jó? - kérdezi Nátánél Jézus kapcsán (Jn 1,49). Nem volt könnyű feladvány fölismerni Jézusban a Messiást. Ez ma is nehéz kérdés, sőt nehezebb. Reményik Sándornak van egy híres verse, ez a címe: Elkéstemek. Az Első Világháború után, nagy összeomlás idején írta, amikor mindenki krízisről beszélt. Volt egy szellemi divatirányzat is, krízeológiának nevezték. Hamvas Béla erről írta az első könyvét. A nagy angol történész, Toynbee az egész világtörténetet krízisek – kihívások és válaszok (döntések) – a sorozataként írta le. Mintha ma nem kellene jó válaszokat adni, olyan krízisekben, amikor dönteni kell és a döntések következményei világosak. Jézus-e a megváltó? – ez a kérdés. Jézusnál van-e a megoldás? Jézusnál van-e a jó válasz? Sőt: Jézus-e a válasz? Ez itt a kérdés. S mondja Reményik, nekünk protestánsoknak: elkéstemek – ti. a válasszal: „keveset hisztek, sokat protestáltok”, mert az tetszik az embereknek. Tehát voltak, akik jobban szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek a dicséretét, mondja János. És ehhez azt is hozzá kell érteni, hogy egyáltalán ígért-e, ígér-e valamit Isten? Hogy van a mi dolgunk Istennel? Ígér-e Isten valamit, foglalkozik-e velünk, itt van-e velünk, s nem csak vasárnap, mikor énekeljük, hogy »Itt van Isten köztünk...«? Csinál-e valamit Isten ebben a világban? Vagy csak az van, amit a paradicsomkerti bűneset után az Úr Ádámnak mond Madáchnál? »Elhagylak én is, lásd, mit érsz magadban.« Magadban. Hát, ha van Isten, van-e hozzánk köze? Kálvin az Institutio-ban

azt mondja, hogy azt a kérdést, hogy van-e Isten, hagyjuk meg a filozófusoknak, bölcsekedjenek rajta. Az igazi kérdés – mondja Kálvin – az, hogy milyen az Isten a velünk való kapcsolatában? Ígért-e és munkált-e Isten szabadítást, igaz-e, amit az eljövendőre nézve mondott, és az-e az Isten akarata, amit itt mond Jézus: az örök élet? S ha döntenünk kell, mindig úgy hozza a helyzet, hogy ezt mi nem íróasztalnál, vagy karosszékben, pipatőriumban, finom magyar borok között elcsemegeztetett teológiai dispután tárgyaljuk meg, hanem gyászban, betegségben, árulásban, vereségben, csődben, kirekesztettségben – ez élet és halál kérdése. Krízis.

Másodszor János evangélista jelzi azt is, hogy a Jézus-követők is nehéz helyzetbe kerülnek majd. Itt nem azokról van szó, akik ugyan hittek Jézusban, de nem merték ezt megvallani, hanem a tanítványokról, a hűségesekekről. Vannak Biblia-tudósok, akik azt mondják, hogy ezt a szakaszt, amit fölolvastam, ki kéne innen emelni és az evangélium végére kellene tenni, mert ez leginkább a jövődőlő tanítványoknak szól. Beleértve azt a megjegyzést is, hogy voltak, akik jobban szerették az emberek dicséretét. Mert a tanítványok, úgy-e az Isten dicséretét szeretik? S mintha Jézus itt ezekkel a szavakkal már eleve a tanítványokhoz fordulna, hogy meg ne inogjanak majd a nagy válságórán, amikor ők kerülnek krízisbe. Mert immár nem lesz nyilvános beszéd, nem lesz látványos csoda, csak a lábmosás lesz, és utolsó vacsora, mely a keresztre tekint, csak a Gecsemáné-kerti tusa lesz, és elfogatás, és a kihallgatás a főpapról meg Pilátus előtt, és kivégzés lesz – és aztán föltámadás. Bizony, krízisbe kerülnek a tanítványok. Hát hogy van az, hogy a beteget gyógyító, halottakat feltámasztó, igazságot mondó, mennyei bölcsességet szóló Jézus leengedett kézzel, némán hagyja, hogy megfeszítsék és félretegyék az útból?! És még olyan provokációnak sem enged, amit majd a látó mondott neki a kereszten: szabadítsd meg magad és szabadíts meg bennünket is, ha te vagy a Krisztus, ha Te vagy Mesiás! (Lk 23,39) Itt az idő, itt a krízis-óra, most, itt, az élet-halál peremén, most mutasd meg ki vagy! És ő nem mutatja meg. Mintha tehát Jézus a tanítványokat is készítené a krízisre, sőt, mintha minket is készítené a krízisre, amikor csak azt tudjuk kérdezni, hogy hol van most az Isten?

Nagyon szeretem olvasni a római filozófus-rétor Seneca erkölcsi leveleit, kivéve, amikor az istenekről beszél. Olyan erkölcsi nemesség, tisztesség, hősiesség tükröződik itt, hogy az már szinte Pál apostol magaslatáiban van! De nemcsak én érzem így; a középkorban egyenesen hamisítottak egy levelezést Pál apostol és Seneca között, mert annyi erő árad az antik filozófusból. Zwingli egyenesen jövődőlőnek tartotta. Csak egy mondatot hadd idézzek tőle: Inkább legyen jó lelkiismeretem, mint jó hírem. Mert, ha az emberek dicséretét szeretjük, előbb-utóbb biztos elveszítjük a jó lelkiismeretet. Csakhogy Seneca és a mi korunk sztoikusai nem találnak el Istenhez. Az erkölcs hősiesség, de meddő magány. Mégis, nekünk kérdeznünk kell, hogy hol vannak az Isten ígéretei? - betegségben, például Lám, mindenki megy ki a kórházból, csak én járok vissza! Csak én járok gyótró kezelésekre és engem szagatnak darabokra az orvosok.

Hol van Isten? És miért most jött ez a betegség, amikor még valamit el kéne rendezni a családjáért? És igen, a család! Lám, mindenki olyan szépen, baba-zsúrosan mosolyog itt lefelé meg fölfelé a Böszörményi úton, csak én vagyok a falu rossza egyedül, engem ugat minden kutya messziről! De nemcsak a kutya, hanem az apósom is, az anyósom is, a gyerekek is, az unokám is, a férjem is, a feleségem is megugat, és magamat is megugatom, ha tükörbe nézek. Hol van az Isten? És mi magyarok! Csak mi vagyunk vesztesek a teremtésben, úgy-e, senki más, csak mi!? Lám, milyen jól megy a svédeknek, unalmukban már átlényegülnek férfiből nőbe és vissza! S milyen jó az angoloknak, milyen jó az amerikaiaknak, s már a románoknak is sokkal jobb, meg az albánoknak is! Csak nekünk nem jó! Hol van Isten, hol a magyarok Istene? Van Isten, nincs Isten, milyen ez az Isten? És ha jön a krízishelyzet, nincs mese, dönteni kell, élet vagy halál!

Jézus azt mondja, hogy: »nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot.« Mint említettem, nem szeretjük ezt a »kárhoztatás« szót, mert talán ijesztgettek minket a patás ördögökkel, meg a pokol tűzével, ahogy Hieronymus Bosch képein látjuk, hogy az ördögök nagy üstökben főzik a sok szerencsétlen a pörköltet kárhoztottból és kalocsai paprikával ízesítik. Hát legyen kárhoztatás helyett ítélet. De ez itt nem egyszerű ítélet, ezt még a legújabb magyar fordítás is csak így tudja visszaadni: elítél. Elmarasztaló, kárhoztató ítélet ezt. Nem a fordítás módjával, hanem Jézus szavával oldjuk a talányt. Jézus ugyanis azt mondja, hogy nem elítéli (kárhoztatni) jöttem.

Majd hozzátesszi: az ítélet abban van, amit elmondtam. Ezért olvastam Ezékiel prófétát, mert bár nem ő az egyetlen, de nála nyilvánul meg a legerőteljesebben, hogy miről is van itt szó. Isten a fogság idején küldte őt a teljes csüggedésben levő néphez. Minden elveszett, összedőlt a dávidi királyság, lerombolták a templomot, a nép javát elvitték fogságba. S ilyeneket mondogattak: az atyák ették meg az egrest, a fiak foga vásott bele (Ezékiel 18,2). Az apák és a nagyapák, Tisza István és Kossuth Lajos elrontották, és mi ülünk itt, egy rakáson. Isten azonban azzal az üzenettel küldte el a prófétát, hogy »nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnek« (Ezék 18,3), mert minden nemzedék magáért felel, mindenki magának áll vagy esik, és mondd meg a gonosztevőknek, hogy térjenek meg, forduljanak vissza a hamis útról, ha már döntöttek; de forduljanak vissza és jobbsítsák meg az életüket! És ha ezt nem teszik meg, és e miatt elvesznek, mondja az Úr, a gonosztettük miatt vesznek el, de vérüket nem kérem a kezeden számon. Mert elmondtad nekik az üzenetet. Ha nem mondd el nekik – mert jobban szereted az emberek dicséretét, és ócska dolognak véled olyat mondani, hogy térjete meg (ő, ezt már ki se lehet mondani a református egyházban sem, kedves testvérek, az valami ultra konzervatív duma) –, ha nem mondd nekik, hogy térjete meg, forduljatok meg, változtassátok meg az életeteket, még van rá lehetőség, a krízisben még van lehetőség, ha ezt nem mondd el, akkor a vérüket a te kezeden kérem számon! Ha elmondd, megmentetted lelkedet. És az igazakhoz is szólni kell: mondd

el az igaznak, aki meginogna, s otthagyná az egészet, pedig van igazsága, van jó útja, van szépsége az életének, ha nem mondd el neki, hogy ne hagyja ott, és elvész, mert botránkozást állítok neki, elbotlik benne és odalész, akkor a vérért a te kezeden kérem számon! Ha elmondtad, megmentetted lelkedet.

Mintha ezt idézné Jézus ebben a krízishelyzetben, amikor azt mondja, hogy nem azért jött, hogy elítélje (kárhoztassa) a világot, hogy a világot, hanem azért, hogy megmentse. Megmenteni jött a világot, és ezért mondja, hogy az Atya akarata örök élet. Ez a megmentő üzenet. Nem törvényszéket állítani jött, hanem az élet igéjét mondja; nem elveszi ötezer embertől a kenyeret, hanem adja nekik, nem kinyomja a jeruzsálemi koldus szemét, hanem visszaadja a szeme világát, nem elpacsálja Kánában az esküvői bort, hanem a vízből is bort teremt, és nem azt mondja a betegnek, hogy maradj csak veszteg a betegágyon, még toldok is bajt a betegségedhez, hanem talpra állítja. Azért jöttem – mondja Jézus – hogy megkeressem és megtartsam, ami elveszett (Lukács 19,10).

Nyilvánvaló tehát, hogy ezt a prófétai beszédet idézi János evangélista is, a másik panaszkodó prófétától, Ézsaiástól: Uram, ki hitt a mi beszédünknek? (Ézs 53,1) A próféta szíve sajog a népéért – Uram, ki hitt a mi tanításunknak? De itt már a világról beszélünk, a világ folyamatos és állandó kríziséről. Csak kettőt, hármat hadd említek. Milyen szép a világ! Ha nem hiszed, menj ki nyáron, tépj le egy falevelet, nézd meg a fonákját, benne van az aranymetszés! A leg-tökéletesebb, precíziós szerkesztő géppel nem lehet olyan szépet és tökéleteset rajzolni. De ha türelmetlen vagy, lépj ki és nézd meg, ahogy előjön a virághagymából egy tavaszi virág – ez olyan szép, hogy teljes mértékben lenyűgöz. Milyen szép a világ. Ám Vörösmartynak azt kell mondania, hogy az ember fáj a földnek. Hát hogy van az, kérdem én is, pedig nem vagyok környezetvédő aktivista, hogy dunántúlnyi petpalack-sziget úszik a Csendes-óceánon? A mai ige értelmében már tudhatjuk, hogy azért áll angyal lángpallossal a paradicsomkert kapuja előtt, hogy ne mehessünk, mert ha visszamehetnénk, vagy azonnal ingatlanspekulációba kezdenénk, vagy építenénk egy műanyaggyárat. Hát oda nem mehetünk vissza! Isten őrizze meg a paradicsomkeretet! De így is mondom: milyen szép az ember! Belegondoltatok már abba, hogy micsoda fantasztikus, biológiai, kémiai, fizikai és szellemi összjáték az ember. Csak ámulok. Mert nemcsak biológiai, kémiai gép, hanem szellem. És mégsem tudsz együtt élni a másikkal, nem tudsz együtt élni a családdal, terhedre van a közösséged, utálod a nemzetedet, és megveded a nemzetközi emberiséget is, de leginkább magadat. Micsoda krízis az a parancsa Istennek, hogy szeresd felebarátodat, mint magadat! Belegondoltatok ebbe? Úgy szeresd (a másikat), mint magadat. Persze, az öngyűlöletet mindig kidobáljuk magunkból át a férjemre, feleségemre, gyerekemre, anyósomra, apósomra, a szomszédra, a másikra, a harmadikra, mindenkire –, pedig szeresd felebarátodat, mint magadat! Mint ahogy és amennyire a másikat szereted..., ez azt jelenti, amennyire a másikat szereted, annyira szereted magadat. Vagyis

amennyire a másikat utálok, és ki nem bírod és elviselhetetlen a számodra, pontosan annyira utálok és ki nem bírod magadat, és vagy elviselhetetlen önmagad számodra. Krízis ez, amit nem az elgondolások, hanem az élet-halál helyzetek mutatnak meg. Jézus azt mondja: azért jöttem, hogy megmentsem a világot. Ha nagyon pietista akarnék lenni, akkor így adnám vissza: hogy üdvözítsem a világot! Ez itt ugyanaz a szó: megmenteni - üdvözíteni - életre vezetni - kihúzni a bajból, ez az Ő üdvözítő munkája. Ezért krízis az a kérdés, hogy Jézus-e a felkent, Jézus-e a Krisztus, Jézus-e az Üdvözítő, Jézus-e a megoldás? Én most csak két-három helyzetet említettem, de ez a világ olyan, mint a szalmakazal: egy szálát kihúzzuk belőle és eldobjuk, vagyis egy krízist eldobtunk; de jön vele a másik. Azt is kihúzzuk, jön vele a harmadik, s ezer évig húzkodhatjuk, amíg el nem fogy, és amikor elfogyott, akkor fogy el a világ is, mindaddig azonban krízis lesz. Vagy mégis Jézus az Isten egyszeri és tökéletes felelete minderre? A világ jelentheti az öröktől teremtett világot, de jelenti az embervilágot, jelenti a család világot, és jelentheti a mikrokozmoszt, téged magadat is, mert az ember mikrokozmosz. Ez az Isten akarata, hogy Krisztus megmenten.

A lekciónban Ezékiel prófétát olvastuk, de utaltunk más prófétákra is. Van itt azonban egy egészen sajátos és különös megfordítás. Mint mindig, amikor Jézus a régieket idézi, most is ez történik. Az Úr Ezékiel prófétát a megtérés üzenetével küldte el háborgó és a történelmi mérleg felett méltatlankodó népéhez. Az Úr üzenete pedig az volt, csak ennyi, hogy: légy jó! Szándékosan mondom ilyen primitíven: légy jó! Miért legyek jó -, mondja Isten. Én meg visszacsapok: ugyan miért, hiszen minden rossz körülöttem? Légy jó - parancsolja az Úr. Én vitába szállok: miért legyek én jó, minden elveszett! Légy jó! – de az sohasem fizetődik ki! Mit mond III. Richárd Shakespeare-nél? Elhatároztam, hogy gazember leszek! Miért legyek jó? Ilyenek közé kellett küldetésbe mennie a prófétának is, és így kellett eljönni Krisztusnak is, mint prófétának. De Ő több, mint próféta, Ő Megváltó. Azt mondja az Úr Ezékielnek: ha mindezt elmondod nekik - vagyis ha többre becsülöd az Isten dicséretét (jó és jól vagyok, én hű szolgám!), mint az emberek dicséretét (na, hát ez is a mi kutyánk kölyke) –, akkor megmented a lelkedet. Lehet, hogy egyedül te menekülsz meg. Ez prófétai sors. Idézzük csak fel Illés szavát: Uram, egyedül maradtam. De megmaradt, megmentette a lelkét.

Am most, amikor Jézust olvassuk, azt látjuk, hogy éppen fordítva: egyedül csak Ő vész el. Nem menekül meg, hanem elfogják, elítélik és keresztre feszítik. És ezért ez több, mint próféta-sors, ez itt a Megváltó sorsa, ez az út ahhoz, amit Jézus így fejez ki: az az Atya akarata, hogy megmentsem a világot.

Utaltam rá, hogy vannak tudósok, akik ezt a krízis-igét szeretnék az evangélium végére tenni, mert ott már a feltámadott Urat látjuk isteni dicsőségében, teljhatalmában, hogy úgy hozzuk mg a döntésünket. De nekünk most kell döntenünk. Halál vagy élet, elveszés vagy örökélet, embereknek tetszeni vagy Isten dicsőségét szolgálni, Jézust követni vagy keresni valaki mást? Ez most itt

a krízis-óra, a kereszt felé tartva. Jézus buzdítást is ad ehhez, döntésképtelenségünk megvallásában és Szentlelke erejében megkapjuk Isten erejét, útmutatását és bölcsességét. Csak Őt magát ne tévesszük soha a szem elől. Ámen

Imádkozunk: Kérünk mennyei Atyánk, taníts meg bennünket dönteni és jól dönteni. Vagyis kérünk, hogy segíts bennünket döntésképtelenségünkben, ahogy sodródunk a magunk indulatai és mások akarata szerint, ahogyan, bár a szívünkben ott van a vágy, hogy cselekedjünk a jót és betöltsük szereteted törvényét, valójában csak napról napra gyarapítjuk a bűnt és a rosszat. Add Szentlelked csodálatos vezetését, a bölcsességnek, a józanságnak, a szeretetnek lelkét. Hogy ragaszkodjunk mindig Krisztushoz és mindig Őt kövessük, hogy higgyük boldog szívvel, van dolgod velünk, éspedig az, hogy megments bennünket. És hogy hűségeselek legyünk mindazokhoz, akiket életünkbe adtál, embertársainkhoz, családtagjainkhoz, nemzettársainkhoz, mindazokhoz, akik velünk vannak, akik velünk együtt keresik az Urat, vagy éppen a mi kö-rünkben fogják be a fülüket és keményítik meg a szívüket. Bízd ránk is a meghívás, a tanítás, a biztonyságtétel szolgálatát. Gyógyítsd betegeinket, vigasztald a gyászolókat, erősítsd a Krisztus nevéért szenvedőket, az üldözötteket és adj nekünk is békességet és jó időt a mi időnkben itt a földön, hogy mennyei örökségre meghívott gyermekeidként egész életünkkel hirdethessük akarato-dat, ami az örök élet. Kérünk az örök élet megszerzőéért, Jézus Krisztusért hallgasd meg könyörgésünket. Ámen.